

LBRIS

We know
books

ELIZABETH LIM

UN BLESTEM STRĂLUCITOR

Traducere din limba engleză de
SIMONA ȘTEFANA STOICA

CORINTEENS

NU M-AM NĂSCUT MONSTRU.

Oamenii uită acest lucru. Cei cruzi surâd disprețuitor și-mi spun că sunt odrasla unui demon. Ei cred că astfel de cuvinte mă rănesc, însă nu-și dau seama cât de aproape sunt de adevăr.

Cei buni mint.

„Ai o inimă bună, la fel ca sora ta”, îmi spun pe tonuri compătimitoare. „În adâncul sufletului, ești frumoasă – la fel ca sora ta.”

Nu semăn deloc cu sora mea.

Pe tot cuprinsul insulelor, nașterea ei are o aură de legendă. Mulți vin de pe meleaguri mai apropiate sau mai îndepărtate pentru a-i întrezări frumusețea, iar vecinii noștri și-au umplut buzunarele cu monede depănându-i povestea – cum, într-o noapte însemnată de un curcubeu-lunar, în urmă cu 17 ani, tatăl meu s-a confruntat cu o alegere cumplită: să-și salveze soția muribundă, întinsă pe un pătuț mâncat de molii, sau fiica nou-născută, binecuvântată cu obraji trandafirii, bucle mătăsoase și strălucire divină, a cărei înfățișare îi subjugase deja pe toți cei care o vedeau.

Tata și-a ales soția. Mi-a smuls sora din brațele moașei și a fugit în junglă ca să o sacrifice Angmei, Vrăjitoarea-Demon. Acolo, pe o stâncă plată, lângă un copac strâmb, mi-a lăsat sora să moară.

Însă, chiar și când era doar un bebeluș, sora mea răspândea o lumină aurie, care a hipnotizat-o așa de profund pe Vrăjitoarea-Demon, încât aceasta nu a putut să o devoreze. Așadar, a doua zi, Adah mi-a găsit sora acolo unde o lăsase, râzând și cântând printre păsări și broaște, iar ea s-a întors în familia noastră.

Povestea are o aură de basm, așa că sătenii adoră să o împărtășească. Dar nu explică defel ce s-a întâmplat cu fața mea... pentru că lucrurile nu s-au desfășurat *nici pe departe* astfel.

E adevărat că, din momentul în care s-a născut sora mea, a strălucit atât de intens, încât eclipsa stelele, iar zâmbetul ei putea îmblânzi până și cea mai dură inimă. De asemenea, e adevărat că Adah s-a confruntat cu această alegere cumplită, fatidică. Pentru a-mi salva mama, chiar *a încercat* să sacrifice un copil. Numai că nu pe sora mea a dus-o în junglă.

Ci pe mine.

CAPITOLUL I

CÂND SORA MEA A VENIT PE LUME, PE BOLTĂ NU STRĂLUCEA nici luna, nici curcubeul-lunar. Contrar poveștilor, s-a născut dimineța târziu, aproape de amiază. Îmi amintesc, pentru că soarele îmi bătea în ochi, iar căldura lui dogoritoare mi-a înțepat pielea până când, la un moment dat, transpirația ajunsese să-mi curgă șiroaie pe trup. Eram foarte mică și mă jucam afară, împungând cu un băț furnicile care mi se târau în sus, pe glezne, când astrul diurn s-a retras brusc — și am auzit țipete. Țipetele *mamei*.

La început, au fost estompate. Tunetele începuseră să bubuie, nerăbdătoare să-i înghită cele mai înalte note de durere. Nu mă speriau trosnetele răsunătoare care păreau să destrame cerul; mă obișnuisem deja cu vânturile schimbătoare ale insulei și cu urletele joase, eliberate noaptea de junglă. Așa că am rămas, chiar și după ce ploaia s-a prăvălit din văzduh și găinile au fugit să se adăpostească. Țărâna de sub degetele de la picioare s-a transformat în noroi, iar aerul odinioară cald și umed s-a răcit. Apa mi-a urcat treptat spre glezne, înecând furnicile.

Adah îmi spusese să nu intru în casă înainte să fiu chemată, însă ploua tot mai tare. Picăturile de apă năvăleau cu

violentă și-mi îmbibau cămașa și sandalele, atacându-mi craniul în ritmul unor bețe lovite de tobă. Durea!

Mi-am scos sandalele, m-am cățărat cu greu pe treptele de lemn ale casei noastre și am fugit direct în bucătărie. Mi-am scuturat părul de ploaie și am vrut să mă încălzesc lângă foc, dar mai rămăseseră doar câțiva tăciuni.

— Adah? am strigat, tremurând. Mamă?

Niciun răspuns.

Mi-a chiorăit stomacul. Sus, lângă oala de gătit, se afla o farfurie cu prăjituri, pe care mama le pregătise la abur pentru mine cu o zi în urmă. Îi făcuseră mâinile să miroasă a nucă-de-cocos și unghiile să strălucească, lipicioase de la sirop.

„Prăjiturile lui Channi sunt gata!” îmi striga mereu după ce le termina. „Nu mânca prea multe deodată, altfel musculițele-de-zahăr îți vor roi în burtă la cină!”

Însă azi nu m-a chemat.

M-am ridicat pe vârfurile degetelor și mi-am întins mâinile cât am putut, dar nu eram suficient de înaltă ca să ajung la farfurie.

— Mamă! am strigat. Pot să iau câteva prăjituri?

Mama nu mai țipa, însă am auzit-o cum răsuflă greu în cealaltă cameră. Pe atunci, casa noastră era foarte mică, o simplă draperie separând bucătăria de dormitorul mamei și al lui Adah.

Stăteam pe partea mea de draperie, cu nasul iritat de muselina aspră ori de câte ori respiram, încercând să văd ce se întâmplă în camera alăturată.

Trei umbre. Mama, Adah și o femeie bătrână – moașa.

— Aveți încă o fiică, le-a spus ea părinților mei. Channi are o soră mai mică.

O soră?

Uitând de foame și de avertismentul lui Adah, m-am strecurat pe sub draperie și m-am târât spre patul părinților mei, unde stătea întinsă mama, rezemată de o pernă; arăta ca un pește, pe deplin translucidă și pală, cu buzele întredeschise, dar înlemnite.

Abia am recunoscut-o.

Adah stătea aplecat deasupra ei, iar neliniștea întipărită pe chipul lui a fost înlocuită de o expresie ursuză, când mama și-a încleștat degetele pe marginile patului, de parcă ar fi fost pe cale să înceapă din nou să țipe.

În schimb, a scos un suspin adânc, și o pată roșie, din ce în ce mai mare, a îmbibat păturile.

— Sângerează! i-a strigat Adah moașei. Fă ceva!

Moașa a ridicat păturile și a trecut la treabă. Nu mai văzusem niciodată atât de mult sânge, mai ales la un loc. Fără să știu ce simbolizează, și anume fluxul tot mai redus al vieții mamei, aproape că părea frumos. Vibrant și roșu, ca un câmp presărat cu hibiscuși în nuanța rubinelor.

Dar chipul mamei, încordat de durere, mi-a ținut buzele ferecate. Ceva nu era în regulă.

Am rămas înrădăcinată într-un colț, nevăzută. Voiam să o țin pe mama de mâini. Să aflu dacă mai miroseau a nuci-de-cocos, dacă siropul de zahăr i se infiltrase, ca-n totdeauna, în liniile conturate pe palme — și dacă aveau un gust dulce când îi sărutam pielea. Însă la nări îmi ajungea doar iz de sare și fier: sânge.

— Mamă! am spus fără suflu, pășind înainte.

Adah m-a prins de braț și m-a îndepărtat de pat.

— Cine ți-a dat voie să intri aici? Ieși!

— E în regulă! a zis mama cu o voce stinsă înainte să-și întoarcă lent capul spre mine. Vino, Channi! Vino să-ți cunoști sora!

Nu voiam să-mi cunosc sora. Voiam să vorbesc cu mama. Am întins mâna să-i strâng cu putere degetele pale și albastre, dar moașa mi s-a pus în cale și mi-a împins bebelușul în față.

Majoritatea nou-născuților sunt urâți, însă nu și sora mea. Părul ei negru, suficient de lung cât să-i atingă umerii, era mai neted decât sticla și mai moale decât penele unei păsări june. Tonuri de auriu și arămiu îi colorau tenul, cu o tușă trandafirie pe obraji rotunzi și strălucitori și pe buzele arcuite într-un zâmbet.

Cu toate acestea, cea mai fermecătoare trăsătură a ei era lumina care îi emana din trup, strălucind cel mai intens în zona pieptului, de parcă o fărâmă de soare i s-ar fi culcușit în inima înduioșător de mică.

— Nu-i așa că e frumoasă? a glăsuț moașa. Am adus pe lume sute de copii, inclusiv pe tine, Channi. Dintre toți, doar sora ta a răs la naștere. Uită-te la zâmbetul ei! Vă asigur că, într-o zi, regi și regine se vor închina în fața acestui zâmbet.

Zicând acestea, a atins pieptul surorii mele, acoperind cu palma strălucirea nefirească din interiorul ei.

— Iar inima ei! N-am văzut niciodată o asemenea inimă. A fost binecuvântată de zei!

— Vanna, a șoptit mama, cu o notă de mândrie în voce. O să-i spunem Vanna.

„Cea Aurie.”

M-am întins după mâna mică a surorii mele. Era caldă, și îi simțeam inima bătându-i delicat sub degetele

mele. Pentru cineva care-și aruncase umbra pe pământ cu numai câteva minute în urmă, mirosea dulce, ca fa-solea mung și mierea. Nu-mi doream nimic altceva decât să o țin aproape și să-mi lipsesc nasul de obraji ei moi.

— De-ajuns! a spus Adah tăios. Channi, du-te înapoi afară! Acum!

— Dar, Adah... ploaia! am spus, simțindu-mă neînsemnată.

— Ieși!

— Las-o să rămână! l-a rugat mama, care și-a înăbușit un alt țipăt; în mod cert, durerea revenea. Las-o! Nu mai am mult!

În acel moment, nu am înțeles ce a vrut să spună sau de ce Adah și-a șters ochii cu brațul. S-a lăsat în genunchi lângă pat și, pe un ton șoptit, a înălțat rugăciune după rugăciune către zei, promițând că va fi un soț mai bun dacă mama avea să trăiască.

Moașa a încercat să-l consoleze, dar el s-a ferit brusc, cu chipul brăzdat de umbre.

— Dă-mi copila!

Chipul lui m-a înspăimântat mai mult decât țipetele mamei. N-am simțit niciodată vreo afecțiune profundă față de tata: lucra mereu pe câmpurile de orez, în timp ce mama avea grijă de mine. Însă nu a fost vreodată crud. O iubea pe mama și am crezut că mă iubește și pe mine. Era prima oară când îl auzisem vorbind atât de răspicat și pe un ton ușor amenințător.

Și moașa a observat.

— Khuan, hai să nu ne pripim! O să am grijă de soția ta. Du-te la templu și roagă-te!

Însă tata nu plănuia să o asculte. Când mi-a smuls sora din mâini, un licăr de groază a fulgerat în ochii oboseți ai mamei.

— Khuan! a hârâit ea. Oprește-te!

În comparație cu Adah, care avea umeri lați și o siluetă mătăhăloasă, Vanna părea la fel de plăpândă ca un șoricel. Dar sora mea trebuie să fi aruncat asupra tatei aceeași vraja pe care o folosisese și asupra mea, pentru că, în momentul în care a legănat-o în brațe, ea a început să strălucească mai puternic decât înainte.

Îmblânzirea nelumească a lui Adah mă ducea cu gândul la magie. Tata i-a mângâiat părul negru ca obsidianul. I-a sărutat obrații trandafirii, la fel ca buzele, care aminteau de forma unui boboc de crin. I-a admirat uluit pielea, parcă învăluită în lumina aurie a soarelui.

Apoi i s-au gârbovit umerii și a dat-o înapoi moașei.

— Hrănește-o!

Mama a șuierat de ușurare.

— Vino, Channi! Mama te va ține în brațe!

Înainte să mă duc la ea, Adah m-a înșfăcat și m-a ridicat, înconjurându-mi talia cu un braț puternic. M-a aruncat atât de tare peste umăr, încât am icnit în loc să țip.

Din trei pași mari, am ieșit din casă, iar strigătele moașei s-au estompat iute în urma noastră, mistuite de ploaie și tunete. Tata alerga prin desișul luxuriant al junglei.

— Adah! am strigat, lovindu-l cu picioarele. Oprește-te!

Frica mi-a săgetat inima. Nu știam unde mă duce, și mama nu venea după noi. Ploaia se întetise, iar picăturile se năpusteau atât de aprig asupra feței mele, încât am crezut că m-ar putea îneca. Pumnii mei mici îi atacau spatele

lui Adah, dar riposta mea doar l-a enervat. A continuat să alerge, strânsoarea devenindu-i tot mai înverșunată.

În junglă, ploaia s-a domolit. Întrezăream doar frânturi verzi și maro. Nu mai fusesem până acum în pădure și, pentru o clipă, am uitat să-mi fie frică. În schimb, m-am uitat fermecată la arborii cu frunze ca niște dinți, la florile îndeajuns de mari încât să mă înghită cu totul și la lianele atârnate din cer, asemenea unor șerpi. Musculițele bâzâiau, tântării îl înțepau pe Adah de gât, iar sandalele lui împrășcau noroiul de jur împrejur.

Deodată, Adah a căzut pe spate, surprins, la un pas să mă strivească sub greutatea lui. Un șarpe roșu, magnific, atârna de unul dintre arbori, cu limba lungă și bifurcată întinsă pentru a șuiera spre noi.

Când și-a dezvelit colții, Adah s-a sprijinit pe coate, iar eu m-am agățat de gâtul lui.

— Dă-i drumul! a spus reptila.

Adah nu părea să înțeleagă. S-a ridicat și m-a apucat strâns de talie, smulgându-mi un mic suspin de pe buze, apoi s-a îndepărtat de făptură, târșându-și picioarele.

Șarpele l-a urmat. Nu a mai vorbit; în schimb, și-a înfășurat corpul în jurul gleznei tatălui meu, care a țipat și și-a scuturat disperat piciorul, cât pe ce să mă scape în timp ce se zbătea.

Apoi a luat o creangă căzută și a început să bată șarpele.

— Nu-l răni! am strigat. Adah!

Eliberat din strânsoarea reptilei, tatăl meu a alergat mai repede decât înainte, tropăind spre inima junglei.

Ploaia încetase. Ceața acoperea arborii în straturi, iar lumina slabă și aurie a soarelui brăzda cerul tot mai cenușiu. Am observat împrеjurimile numai pentru că Adah fugea